

PAU ESCRIBANO

Aquell d'allà
no sóc jo

Columna

PAU ESCRIBANO
AQUELL
D'ALLÀ NO
SÓC JO

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2015
© PAU ESCRIBANO VALLS, 2015
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 – 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1991-8
DIPÒSIT LEGAL: B. 17.801-2015
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 – 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: LIMPERGRAF

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Marc

Com que mai a la vida havia tingut un somni premonitori, res no li podia fer pensar que el que va tenir aquella nit ho pogués ser.

S'havia desvetllat. En Marc va allargar la mà fins a la tauleta de nit. Fent lliscar un dit per un extrem de la superfície del moble, va fer que els dígit del rellotge s'il·luminessin amb una freda llum blava. «Maleïdes merdes tecnològiques», va pensar mentre es feia un embolic per trobar la manera de desactivar la resplendor d'una andròmina que encara no sabia per què havia comprat. Fent un esforç sobrehumà, va desenganxar el cap del coixí: el despertador marcava les 4.15 h. Tal com pensava, encara quedaven algunes hores perquè li toqués llevar-se. Aquell dia havia de fer alguna cosa important, però en aquell moment no recordava gaire què. Devia ser la son. El dia que tenia davant... El dia anterior... Intentava recordar-ne alguna cosa, però res no tenia sentit, no aconseguia materialitzar cap record. Tot d'una, la seva ment es va centrar, concretament es va centrar en la seva bufeta, que estava a punt de rebentar. Es va aixecar i es va llançar pel passadís en direcció al lavabo.

Després de pixar, en Marc es va dirigir a la pica. Mentre es rentava la cara, va notar que hi havia algú al seu costat. Va retirar les mans de davant del seu rostre, i en el mirall va descobrir-hi dos reflexos. Dues persones li tornaven la mirada, però no hi havia cap intrús. Els dos reflexos eren de la seva cara. Un, just davant seu. I un altre, al costat. Va girar el cap cap al seu acompanyant i va descobrir que, palplantat allà, hi havia una persona exactament igual que ell. De fet, era ell. O un doble exacte. La sensació que va tenir en Marc no era de por, ni de desconcert, sinó de veure's i reconèixer-se. De saber que la imatge del seu doble era un reflex més fidel d'ell mateix que el del mirall. El doble li tornava la mirada i, gentilmente, li va començar a passar una mà per la galta. Li va acariciar la barba de dos dies, els cabells blancs de la nuca, el serrell gruixut i negre, les parpelles, que es van tancar per protegir els iris castanys. En Marc va alçar una mà tremolosa i li va començar a tornar les carícies. Es palpaven mútuament, tots quatre, els dos Marcs i els dos reflexos del mirall. Era l'experiència més estranya de la seva vida, però li semblava d'allò més natural. Estava a gust en aquella situació, estava a gust amb l'altre. Per això no va recular quan la seva còpia perfecta, el seu doble, va acostar el seu rostre al d'en Marc. Els llavis es van tocar, les boques es van obrir i les llengües es van fondre en una de sola. De fet eren una de sola.

Semblava un somni. Però en Marc no tenia la sensació de trobar-se en un somni. És clar que quan somiava mai no tenia la sensació de ser en un somni. Alguna cosa sonava metres enllà, a l'habitació, un timbre electrònic. Era el despertador. Tit-tit-tit. Ja eren les 8? Si que havia passat ràpid, el temps! Tit-tit-tit. O potser sí que era un somni. TIT-TIT-TIT. Sentia el despertador molt lluny,

a l'habitació al final del passadís, i alhora molt a prop, a menys d'un metre. TIT-TIT-TIT. De fet, es va adonar que estava sonant al costat mateix de la seva orella. TIT-TIT-TIT. TIT-TIT-TIT. TIT-TIT-TIT.

En Marc va obrir els ulls. Com que mai a la vida havia tingut un somni premonitori, res no li va fer pensar que n'acabés de tenir un. Va fer lliscar el dit per la tauleta de nit i es va encendre el rellotge, tal com havia passat en el somni. «Maleïdes merdes tecnològiques», va pensar, parafrasejant-se conscientment. Va aixecar el cap per veure l'hora: les 8.03 h. Llavors es va adonar que la respiració la tenia entretallada. Cada cop que l'aire li intentava entrar als pulmons, alguna cosa li tallava el camí. Va buscar dins del calaix de la tauleta, on guardava el seu inhalador per a l'asma. Va posar-se a la boca l'orifici de l'extrem inferior de l'inhalador, que feia una ela, com un periscopi, i va prémer el botó metàl·lic situat a la banda oposada.

Quan va recuperar la respiració es va sentir brut. El record del somni viscut uns moments abans el va atrapar. Dins del somni no havia recordat què havia de fer aquell dia que començava, però despert sí. Va recordar que havia de fer una cosa que li causava pànic. Per primer cop a la vida, es teletransportaria, i, com sempre que feia una cosa per primer cop, en Marc era un niu de nervis. «El futur és aquí». Aquest era el lema de la World Teleport Company amb què es volia fer creure a la gent que la teletransportació era el paradigma del progrés, una revolució inevitable i beneficiosa per a tothom. «Que li donin pel cul al futur», va pensar en Marc.

Caleb

Tenia dos minuts per sortir d'allà si no volia morir en l'explosió. Però això no era el més important. El més important era que la bomba explotés a les instal·lacions del que, anys enrere, havia estat l'aeroport JFK de Nova York.

En Caleb es va assegurar que el temporitzador funcionés i es va incorporar per marxar a tota pastilla. Abans de girar-se, però, va sentir un soroll metàl·lic darrere seu.

—Quiet, paio, si no vols que et clavi això —va dir una veu ronca.

En Caleb va notar un tacte fred sobre la nuca. Un objecte punxegut que amenaçava de travessar-li carn i os.

—Mans enlaire, paio, i gira't molt a poc a poc.

En Caleb va fer-li cas i va descobrir un home robust i de pell bruna que tenia una cremada esgarrifosa al coll i sostenia una navalla de papallona. Feia molt que en Caleb no veia una arma blanca, i encara menys una navalla de papallona. La respiració sorollosa de l'home desprenia agressivitat i violència. Semblava sortit d'una pel·lícula de gàngsters.

En Caleb va tenir por. No li feia por morir. Li feia por que, després de tants esforços, aquella bomba no explotés.

Marc

En Marc odiava fer la maleta. Però si a més a més la maleta era per traslladar-se a un lloc on no volia anar i amb un mitjà de transport al qual en Marc tenia pànic, la cosa passava a ser un suplici.

Els panells luminescents del sostre il·luminaven el desordre de l'habitació. En Marc anava d'una banda a l'altra obrint calaixos i buscant roba per omplir la maleta. Aixecant llençols per descobrir jerseis, aixecant jerseis per descobrir calçotets, aixecant calçotets per descobrir cadires i aixecant cadires per descobrir pijames enganxats a la seva pota. «Semblo una abella enfeïnada enmig d'un prat de flors carregades de pol·len», va pensar en Marc. «Però una abella estaria bastant contenta en una situació així, i jo m'estic posant histèric».

S'estava eixugant la suor de les mans quan va sentir un brunzit. Era l'abella reina? Un borinot? No. Era el seu telèfon mòbil. El va sorprendre perquè no estava gaire acostumat a rebre trucades. La petita peça de metacrilat vibrava i s'il·luminava sobre la tauleta de nit des de l'altra banda del llit. «Què fas encara amb un telèfon mòbil?».

Era la frase que acostumava a sentir cada cop que sonava el seu. Era dels pocs romàntics que encara en conservaven un. La majoria de la gent s'havia introduït subcutàniament un perscom (és a dir, un comunicador personal) a la templa. Com si fos el més normal del món portar un tros de ferralla descansant sobre l'os del crani. Com que en Marc no ho trobava normal, no pensava sucumbir a aquella moda.

L'aparell va tornar a vibrar. Li va semblar apreciar que la imatge de la seva filla es distingia dins la pantalla brillant. Va arribar al costat del telèfon i el va agafar abans que la filla pengés.

—Carla?

—Hola, pare. No et veig.

—Què?

—Es veu tot negre. No et veig.

En Marc es va adonar que tenia el mòbil a l'orella. Segurament ella li estava trucant per videoconferència, que era el que feia el 99,9 per cent de la gent el 99,9 per cent de les vegades.

Va apartar-se el telèfon de l'orella i se'l va posar de cara a ell. I va veure la cabellera rossa de la Carla una mica despentinada, i com, amb un bastonet de menjar xinès, s'havia fet un monyo sense parar-hi gaire atenció. La definició de la pantalla del telèfon permetia que veiés cada taca i cada onada que es formava dins l'iris dels seus ulls. Els ulls més bonics que havia vist mai. Eren la barreja perfecta entre els de la mare i el pare. La part exterior de l'iris era marró clar, com els ulls d'en Marc, però la que tocava a la nineta es tornava d'un blau tan pur que semblava un color artificial. Com si la natura no fos prou perfecta per crear una combinació tan preciosa. Com si haguessin estat dissenyats per ordinador. «Potser no és la

millor comparació possible», va pensar en Marc, «tenint en compte que odio els ordinadors. Però vaja, odio els moderns. Els que et fan dependent. No els d'abans, quan simplement eren un complement per ajudar-te en certes tasques molt concretes». Els ulls de la seva filla semblaven creats per un ordinador dels d'abans. Quan els ordinadors eren més humans. «Ara són més humans», es va contradir en Marc, «perquè cada cop fan més coses per si sols, gairebé pensen per si sols, com els humans». Per tant els ulls de la seva filla semblaven creats per un ordinador dels d'abans, quan els ordinadors eren més ordinadors.

—Hola, pare! Ara sí que et veig!

Aixecant la mà, el va saludar amb entusiasme. Tenia uns dits tan fins que semblava que fossin tot os. Estava molt prima.

—Estàs molt prima —va dir. Però la veritat és que sempre havia estat molt menuda.

—Papa, sempre he estat menuda, jo.

Tenia vint-i-un anys, però n'aparentava dos o tres menys. En Marc va intentar reprimir la següent pregunta: sabia que si la deia es trairia a ell mateix. Era una pregunta que li havien fet moltes vegades els seus pares quan era jove i ell no suportava.

—Ja menges?

—No. Em moro de gana. Aquí a Nova York no venen menjar, saps? La gent, per agafar energia, s'endolla al corrent i ja està. Són molt moderns, aquí —va dir, burleta.

—Ha, ha i ha —va replicar, sense riure, només pronunciant les lletres per fer empipar la Carla.

—Ha, ha, ha! —Mentre parlava, la Carla va acostar la boca a la càmera, fent el pallasso.